

“UITGEVLOGEN”

Hallo Willy's Venster lezers,

Nu ben ik aan de beurt om wat te schrijven in de rubriek uitgevlogen. Ik ben Ans Verbruggen. Jongste dochter van Toon en Toos Verbruggen Reijnen en zus van Els, Netty, Gerard, Corrie, Peter (Piet) en Rien. Ik zag mijn levenslicht op 21 juni 1961 op de Katwijksebaan 13 waar mijn broers nog steeds wonen.

De Katwijksebaan was een zeer kinderrijke buurt waar altijd wel iemand was om mee te spelen. Vooral met Riet en Paulien Bongers heb ik als kind veel gespeeld. Vooral buiten maar ook veel bij de fam. Bongers op de stal. Ook brachten we eindeloze zomers door op het Zwembad Erica of op de speelweide tegenover Piet v Lith.

De Katwijksebaan ligt op de grens tussen Wilbertoord en Mill, het ene gezin ging in Wilbertoord naar school en het andere ging naar Mill. Wij gingen in Mill naar school. Veel herinneringen heb ik niet aan de kleuter/ lagere school. Een gebeurtenis van de kleuterschool staat mij nog wel bij: mijn eerste keer spijbelen. Tijdens het speelkwartier ben ik samen met Walter Nabuurs weggelopen van school en hebben we ons verstopt in een boom. Als straf moesten we natuurlijk in de hoek.

**Ans Verbruggen
5 jaar**

Mijn "sociale" leven, als je dat al hebt als kind, speelde zich af in Wilbertoord. Koninginnedag, carnaval, schaatsen op het kerkplein.

Later als lid van het trompetterkorps van TOPIDO. Oefenen bij Jan Derks in het schuurtje op de Beelenweg en later in de garage van They Ermers. Vele talenten hebben daar les gehad; mijn muzikale talent liet duidelijk te wensen over dus de trompet werd al snel

verruild voor een paar voetbalschoenen en ik ging voetballen bij de "Willy's".

In die tijd waren Beppie Jacobs en Miriam Meulepas mijn vriendinnetjes. Bij Drientje en Frans Meulepas was het altijd zoete inval, iedereen was welkom en

**Ans Verbruggen
1 jaar**

alles kon en mocht. Mijn eerste kampeerervaring was dan ook in de tuin bij de fam. Meulepas samen met Miriam en Beppie.

Bij Beppie was het ook altijd een komen en gaan van vrienden en vriendinnen, de koffie was er altijd klaar en voetbal was daar het ge-

sprek van de dag. Bertha heeft heel wat kilometers met haar Simca gereden om ons heen en weer te rijden naar kermissen in de omgeving.

En zoals iedereen in die tijd waren we de zondagavonden te vinden in de VOEP en natuurlijk was er de jaarlijks terug komende Wilbertoordse kermis. En alles op de fiets over opa's pedje.

Ik heb eens nagedacht wanneer ik voor het eerst ben gaan vliegen. Sinds mijn achttiende (1979) ben ik van nest tot nest gevlogen tot 2010. Toen hebben we ons droomhuis gebouwd en hopelijk is dit het laatste nest.

In 1979 vloog ik voor het eerst uit. Ik begon aan de opleiding Ziekenverzorgster in de St. Maartens-kliniek in Nijmegen en ging wonen in de Zusters flat. Een paar mooie maar intensieve jaren. Er was namelijk heel veel te beleven in de stad. Stappen was misschien nog wel belangrijker als de opleiding en als je in Nijmegen woont moet je natuurlijk de vierdaagse lopen. Met een stel meiden van de opleiding zouden we dat wel eens even (ongetraind) gaan doen. De eerste keer was daardoor natuurlijk erg zwaar maar op karakter uitgelopen. Daarna nog heel veel wandeltochten gelopen. Nijmegen nog 12 keer, Diekirch in Luxemburg, Bern in Zwitserland, Blankeberge in België, Viborg in Denemarken, Bergen in Noorwegen. Dus heel wat kilometers in de benen.

Na de opleiding in Nijmegen ben ik verder gevlogen naar Leersum (Utrecht) waar ik ben gaan werken in het revalidatie centrum de "Hoogstraat". Hier heb ik de revalidatieopleiding gedaan. Wederom een mooie en leerzame periode. Heb toen in het mooie dorp Amerongen gewoond. Eerst op een etage boven een slagerij en later in een ienie minnie huisje. Mijn eerste echte huis.

Omdat ik wilde blijven vliegen vloog ik een paar jaar

later door naar Hilversum waar ik ging werken als wijkzakenverzorgster. In die periode mocht ik weer even "thuis" gaan wonen omdat ik een opleiding moest gaan volgen in Veghel. Hilversum was niet zo mijn dorp om te wonen, koud en veel "kale kak", het was daar erg moeilijk om contacten te krijgen. Wel een mooie plaats om te wonen qua natuur. We woonden vlak bij het bos met veel heidevelden en de Loosdrechtse plassen lagen op fietsafstand. In de zomer heerlijk om te zwemmen in de winter mooie schaatstochten gemaakt. Tijdens deze periode in Utrecht nog even de opleiding sportmassage gedaan. Met de opleiding zijn we voor de praktijklessen gaan wintersporten. Hier werd een nieuwe hobby geboren namelijk skiën. Sinds dien vele winters wizen skiën in Andorra, Oostenrijk en Italië tot gletsjer skiën tijdens een zomervakantie in Noorwegen.

Om het vliegen niet te verleren ging het verder naar Groningen omdat mijn toenmalige man als militair geplaatst werd in Appingedam. In deze periode heb ik gewerkt als wijkzakenverzorgster in "de stad" zoals Groninger dat daar zeggen. Ook hier weer een mooie tijd al moest ik wel even wennen aan het "dammse" dialect. Wat moet een Brabander in het hoge Noorden vroeg mijn eerste cliënt zich af. Nou gewoon werken, leven en geld verdienen. Hij voorspelde mij dat ik binnen een jaar weg zou zijn want met een zacht G zou het wel erg zwaar worden. Toch heb ik daar ruim drie jaar gewoond totdat:

Defensie besloot tot wat extra vliegreuen en we belanden in Seedorf in noord Duitsland. Een klein dorpje tussen Bremen en Hamburg. Omdat het daar erg moeilijk voor mij was om daar verder te werken in de zorg ben ik in de Horeca beland. Ik ben op de kazerne gaan werken in de Mess, eetzaal en bars, voor de militairen. In deze tijd ben ik gescheiden en heb daar later mijn huidige man Rolf leren kennen.

Het leven in Seedorf was heel intensief. We woonden en leefden daar met zo'n 4000 Nederlanders. Militairen, toen ook dienstplichtigen, op de kazerne of in het dorpje Zeven in een Nederlandse Siedlung (wijk) met vrouwen en kinderen. Alles wat je in Nederland hebt was ook daar aanwezig. Nederlandse kleuter- en basisschool, middelbare school, het hollandhuis, Nederlandse winkel, verenigingen van voetbal, tennis, judo tot parachutespringen, zweefvliegen en duiken toe.

Ook werd Sinterklaas hartstochtelijk binnen gehaald en werd er uitbundig Koninginnedag gevierd inclusief zeskamp, playback show en disco. Zelf was ik ook erg actief in het verenigingsleven. Ging twee keer per week hardlopen, deed aan paardrijden, heb parachu-

te gesprongen, deed aan tennissen. Ook ben ik bij de Nederlandse voetbal vereniging jarenlang trainer/jeugdleider geweest van de F jeugd. We speelden daar mee in de Duitse competitie dus wij genoten veel van de Nederlands Duitse voetbalwedstrijden.

Hoogtepunt bij de jeugdteams was het jaarlijks terugkerend toernooi waar de jeugdteams van PSV, Ajax, Feijenoord, Sparta maar ook Werder Bremen, HSV en Sankt Pauli aan mee deden. Feijenoord was bij onze jeugd favoriet en gingen ook vaak met de beker naar huis.

Inmiddels ben ik getrouwd met Rolf, vader van twee kinderen. Desiree toentertijd 9 en Alexander was 5 jaar. Ik werd dus in een klap moeder van twee kinderen die de meeste tijd bij ons woonden. Met mijn nieuwe gezin hebben we nog vele mooie jaren in die Heimat gehad.

Omdat de kazerne in Seedorf ging sluiten moesten we noodgedwongen verder gaan vliegen en kwamen we terecht in Heinsberg, ligt in de buurt van Mönchen Gladbach. Ik ging vervolgens werken op KMS (koninklijke Militaire School) in Weert en Rolf in Rheindalen. Na drie jaar sloegen de bezuinigingen weer toe en werd de kazerne in Rheindalen opgeheven en werd Rolf in Münster geplaatst en voor mij was er een functie in Enschede.

Op dat moment hebben we besloten om te gaan stoppen met vliegen en ons te gaan settelen in een eigen nest in Ochtrup (Nord Rhein Westfalen). Daar hebben we een stuk grond gekocht en hebben daar zelf ons houten droomhuis gebouwd.

Momenteel werk ik zelf bij het Duits Nederlands Corps in de mooie stad Münster. We genieten van ons mooie huis en tuin. Verder reizen we veel met ons campertje door Europa, voor vakanties en volgen het circuit van de Europese en Wereld kampioenschappen schaatsen, met als mooiste wedstrijden tijdens de Olympische spelen in Turijn. Ook zijn we sinds 2016 de trotse opa en oma van Youp die er in februari een broertje of zusje bij krijgt.

Als ik dit hele verhaal terug lees kan ik concluderen dat ik beslist geen saai leven heb gehad.

Tot zover mijn verhaal voor de rubriek uitgevloegen, Een hartelijke groet aan iedereen en wie weet vlieg ik binnenkort nog eens over het kleine Wilbertoord. Ans Verbruggen